

AMINTINDU-NE DE ISUS

Îți mulțumesc. Domnul să te binecuvânteze, frate. Mă bucur să fiu în seara aceasta aici, la Adunarea lui Dumnezeu din Sud, să mă închin împreună cu voi și să mă bucur de această frumoasă părtășie de care cred că voi vă bucurați tot timpul.

Sunt puțin obosit. Aseară am fost la Tucson, la banchetul de acolo și Domnul ne-a binecuvântat cu un timp minunat.

Eu nu l-am cunoscut pe fiul fratelui Carl Williams, dar astăzi mă laudam cu un tânăr care a fost acolo și vorbea despre adunarea de tineret, așa că i-am spus fiicei mele: „Să faci cumva să mergi și tu acolo.”

„Dar nu cunosc pe nimeni,” mi-a spus ea.

„Pe cineva tot vei cunoaște, sau dacă nu, te va cunoaște toată lumea pe tine. Tu du-te numai acolo.” Eu mă rog să primească Duhul Sfânt în timpul adunării de acolo.

Vorbind cu Billy, i-am spus: „Acolo este un tânăr a cărui față strălucește de slava lui Dumnezeu.”

„Tati, tu nu știi cine era? Era fiul fratelui Carl Williams.” Ei bine, știu că vii dintr-un loc bun.

Deci, mă bucur că sunt în seara aceasta în Phoenix.

Stai puțin, acela nu este fratele Pat Tyler? De unde ai apărut, frate? Presupun că ai făcut autostopul din New York. Cam așa merge treaba.

Mi-am amintit că i-am văzut și pe frații Gene, Leo, Ed Daulton. Ed Hooper și pe mai mulți prieteni. De aici de sus am o vedere de ansamblu și văd peste tot.

Ei bine, sunt puțin obosit, pentru că am tras tare de câteva ore. Soția mi-a spus că vorbesc pe două voci. Uneori când vorbesc, o fac din gât și atunci partea aceea se usucă și se obosește. Apoi folosesc partea de sus și vorbesc de aici. Trebuie să învățăm tot felul de lucruri ca să nu se obosim în lucrarea Domnului, nu-i așa?

Ia te uită! Cred că toți aceștia din spatele meu sunt predicatori. Aceasta îmi amintește de făgăduința că vom sta împreună în locurile cerești în Hristos Isus, unde sângele Lui ne curăță de tot păcatul.

În seara aceasta voi încerca să vă las mai devreme. Să nu uitați că mâine seară vom fi la

adunarea fratelui Shores. Aceea este încă o Adunare a lui Dumnezeu și prima de aici.

Până următoarea duminică, la Convenție, îi voi asculta doar pe ceilalți. Cred că vom petrece un timp minunat împreună.

Scopul venirii mele aici este să dau o mână de ajutor oriunde, să avem puțină părtășie cu frații și să ne cunoaștem mai bine. Și poate se va ridica un duh de trezire care îi va mișca pe oameni. Cred că fratele Oral Roberts este persoana care va fi punctul culminant la banchetul de luni seara. Știu că vom avea un timp minunat și în restul săptămânii.

Deci, rugați-vă pentru noi și duceți-vă pe străzi și împrejurimi și rugați-și, nu, siliți-și să vină, deoarece va fi un timp minunat pentru Phoenix. Eu știu că Dumnezeu va lucra atunci când vom fi și noi gata. Da, domnilor, când suntem gata. De aceea, în aceste convenții încercăm să întrunim condițiile și începem să ne rugăm să ne pregătim pentru ceea ce se va întâmpla.

Dar înainte de a ne apropia de Cuvânt, să vorbim cu Autorul și să ne plecăm capetele în rugăciune. În timp ce avem capetele plecate înaintea lui Dumnezeu, știu că într-o adunare așa de mare sunt și multe cereri. Dacă aveți vreuna și ați vrea ca Dumnezeu să-și amintească de voi, ridicați mâna și spuneți: „Doamne, adu-Ți aminte și de mine.”

Tatăl nostru ceresc, Tu știi ce se află după fiecare din aceste mâini ridicate și ești mai mult decât în stare să răspunzi fiecărei cereri. Te rog să Te înduri de acestea, Doamne. Te rugăm să ne faci trecere înaintea Ta, astfel încât Duhul Sfânt să Se reverse peste noi. Iar mâine seară, la prima Adunare a lui Dumnezeu, să torni din nou binecuvântările Tale peste noi. Apoi la Ramada, la sfârșitul săptămânii, o, Dumnezeule, să fie sute de suflete salvate. Îndură-Te, Doamne. Îngăduie să fie o asemenea revărsare a Duhului, încât ziarele să nu poată tăcea, ci să facă public lucrările care s-au făcut. Îndură-Te, Doamne.

Fă-te cunoscut oamenilor Tăi, Doamne. Îngăduie ca inimile lor smerite să fie atinse de credință și să creadă că vor primi ceea ce au cerut.

Doamne, ne rugăm și pentru cei care au vrut să fie aici în seara aceasta și nu au putut. Poate sunt bolnavi și neputincioși și de aceea nu au putut ajunge. Ne rugăm pentru ei, Doamne. Îngăduie ca Duhul Sfânt să-și viziteze pe fiecare dintre ei.

Binecuvântează-și și pe cei care au venit pe drumuri înghețate atâta drum. Poate unii sunt încă pe drum. Apără-și, Doamne, și adu-și în siguranță.

Binecuvântează această adunare, pe acest păstor bun, adunarea lui, administratorii, diaconii și pe toți pentru care mijlocesc. Te rugăm să fii cu ei și să-și ajuți.

Te rugăm să ne dai Cuvântul Tău. Noi putem să-L citim, dar Te rugăm să ne dai Tu înțelegerea prin care să Te vedem pe Tine. Ascultă-ne pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

De obicei, eu citesc sau îmi notez un text. Poate cineva va găsi ceva în spatele aceluia text, ceva care să-î îmbunătățească înțelegerea. Sau poate predicatorii sau membrii, Îl iau, Îl recitesc și ascultă ce s-a vorbit. De multe ori, eu fac aceasta și îmi notez un text.

Așadar, dacă vreți să citiți cu noi, să deschidem la **1Corinteni 11.23-25**:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”

Aș vrea să iau un subiect din cuvintele: „...pomenirea Mea.” Desigur, noi toți citim aceasta în bisericile noastre, la serviciul pentru Cină. Este un text măreț și se aplică aici, dar pe mine mă interesează doar cuvintele: „...spre pomenirea Mea.”

De-a lungul vremii, Cina a fost de multe ori un subiect de dispută între protestanți și catolici. Catolicii iau un fel de împărtășanie și o iau cu speranța că au făcut ceva ca să merite ceva bun. Ei spun că păcatele lor sunt iertate prin faptul că fac aceasta. Protestanții o iau spre pomenirea lui Hristos, și o iau cu bucurie fiindcă spun că au fost deja iertați.

La rândul lui, Pavel ne spune aici cum să venim la masa Domnului. El ne spune că dacă este ceva greșit, trebuie îndreptat înainte de a veni aici.

„Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.” (1Corinteni 11.29). Eu m-am întrebat de multe ori dacă este corect să folosim cuvântul „comuniune.” Cuvântul „comuniune” înseamnă „să stai de vorbă cu cineva, să comunici cu cineva.” Mă întreb: adunarea aceasta împreună în locurile cerești, nu este o comuniune prin faptul că stăm de vorbă cu Dumnezeu și comunicăm cu El? Noi trebuie doar să stăm liniștiți pentru ca El să ne răspundă. De multe ori și eu am făcut greșeala că nu am așteptat destul de mult ca El să-mi răspundă înapoi. Noi facem de multe ori aceasta în rugăciune, dar cred că ar trebui să ne coborâm jos în inima noastră, să vorbim cu Domnul Isus,

să îngenunchem și să stăm liniștiți ca să vedem ce ne va răspunde. Înțelegeți?

Uneori și eu am făcut așa și întreaga mea gândire a fost schimbată. Îl întrebam pe Domnul: „Doamne, oamenii aceștia doresc să mă duc acolo.” Mă rugam și eram mulțumit că aceasta era voia Domnului, dar după ce mă rugam și stăruiam destul de mult, vedeam că nu era cum gândeam eu și că trebuia să merg în altă parte. Trebuie doar să aveți comuniune cu Domnul.

O, ce părtașie glorioasă este să te pleci jos, să vorbești, să comunici cu El și să aștepti până când îți răspunde!

Și când te gândești cu ce Persoană măreață stai de vorbă! Să comunici cu Creatorul însuși, cu Cel care a pus viața ta în această cenușă vulcanică în care trăiești. Și atunci când pleci de aici, stă în mâna Lui unde te duci. Dar acum ai șansa să alegi în ce direcție va merge sufletul tău.

Ce minunat lucru este să ai comuniune cu El pe baza făgăduințelor Lui, să vorbească cu tine și să-ți spună: „Totul este bine.” Atunci nu mai trebuie să te uiți la vreun crez sau la niște dogme. Tot ce ai de făcut este să știi că El mărturisește înapoi Cuvântul Lui și asta-î tot. Atunci povara se dă la o parte.

M-am gândit la masa la care am fost chemați în seara aceasta, și pe care am numit-o „Comuniune” sau Cina Domnului.

Vedeți, oamenii aceia din Est, au amestecat toate lucrurile și nu îi poți îndrepta, iar în Nord este prânzul sau dejunul. Dar eu am spus: „Domnul ne-a chemat la Cina Lui, la Cina Domnului.” Dacă o numiți altfel, am impresia că am pierdut o masă, dar dacă ne adunăm în felul acesta, Dumnezeu vine jos...

Ați observat ce lucru mare am avut aici în ziua de Rusalii? Dumnezeu care a călăuzit poporul Israel prin pustie, marele Stâlp de Foc, S-a împărțit în ziua de Rusalii peste copiii Săi: *„limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei.”* Vedeți? Dumnezeu Se împărțea în Biserică.

Și când te gândești că El ne vrea adunați împreună în locurile cerești, ca fiecare să se bucure de căldura Focului Duhului Sfânt. O, aceasta nu pune inimile noastre în clocot? Aceasta se întâmplă când ne adunăm împreună în locurile cerești în Hristos.

Acum știm că masa Lui, la care stăm împreună și avem comuniune cu El, este ca o oază în deșert. În oază este un izvor, iar călătorii obosiți poposesc să se îmborsăvățească și își amintesc cum au ajuns acolo.

La fel este și această masă a Cinei, în biserică, locul unde sunt toate binecuvântările lui

Dumnezeu, întreaga Evanghelie; tot ce are Dumnezeu pentru Biserica Sa este adus și pus înaintea noastră. Este ca o oază în acest pustiu al păcatului fierbinte prin care călătorim. Și când intrăm înăuntru, vedem că El are de toate în meniul Său și este gata să ni le dea. Aceasta este partea cea bună. Apoi ne uităm peste meniu și luăm totul. Desigur, mie îmi place și suplimentul, vouă nu? (Adunarea spune: „Amin”). Îmi place să iau.

În timp ce ne bucurăm de aceste binecuvântări, simțim prezența Lui și zicem: „Amin și aleluia! Lăudat să fie Dumnezeu!” și așa mai departe, ne amintim de Cel care ni le-a adus și le-a făcut posibile prin moartea Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Să ne amintim de El! Cred că de foarte multe ori, noi ne bucurăm de atâtea binecuvântări, dar uităm de unde vin.

Odată am fost cu un grup de creștini dintr-o anumită biserică și s-au pus jos să mănânce fără să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru mâncarea lor. Mi s-a părut oarecum ciudat. Apoi m-am dus într-o altă casă și ei s-au pus la masă și au mâncat. Eu i-am întrebat de ce nu se roagă, iar ei mi-au răspuns: „Domnul ne dă oricum aceasta.” Vedeți?

Atunci am spus: „Aceasta îmi amintește de un porc care stă sub un măr și mănâncă merele care îi cad în cap toată ziua, dar nu se uită niciodată în sus să vadă de unde vin acele mere.”

Deci, cred că se cuvine să ne oprim și să ne uităm de unde vin aceste lucruri. O, ce lucru glorios este să ne amintim de Domnul nostru, să ne amintim de tot ce a făcut El pentru noi și că nimeni altcineva nu putea face posibile aceste lucruri. Nimeni altul, decât Domnul nostru.

Și El a făcut-o de bunăvoie, pentru că nimeni nu era vrednic: nici un profet, nici un potentat, nici un monarh sau împărat. Nimeni afară de Domnul Isus însuși, care a făcut-o de bună voie pentru noi. Haideți să ne aducem aminte de El, fiindcă a făcut-o pentru copiii Lui din toate epocile.

Acum haideți să vorbim puțin despre oameni care au motive să-și amintească de Domnul. Îmi imaginez că acolo în slavă este unul pe nume Noe care cu siguranță are de ce să-și amintească de Domnul. Cu puțin înainte de a distruge lumea, Dumnezeu și-a adus aminte de Noe, iar Noe își aduce aminte cum, prin mila lui Dumnezeu, a scăpat de mânia Lui atunci când a început să cadă ploaia și apele au umplut străzile, vântul vuia și stâncile cădeau de pe munți. O, ce furtună grozavă! Izvoarele adâncului s-au deschis și casele au început să se dărâme, dar Dumnezeu l-a ascuns pe Noe în arcă. Ce loc minunat să ne amintim de El! Să fii în arcă, în siguranță, în prezența lui Dumnezeu! Să trăiești cu El!

Apoi ne amintim de trei tineri: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Cum au luat poziție pentru Dumnezeu amintindu-și că El Își ține promisiunea!

În acel ceas întunecos, chiar mulți din frații lor s-au întors în lume, dar ei au stat pentru Dumnezeu. Și după ce cuptorul a fost încălzit de șapte ori mai mult, ei au fost aruncați înăuntru. Dar al patrulea Om care a fost înăuntru cu ei, a ținut moartea departe.

Este ceva cu cel de-al patrulea Om. Am putea vorbi despre El și cum a făcut posibil acest lucru.

Nimeni altcineva nu putea face aceasta decât acel al patrulea Om. El este Cel care a adus viața în gura morții. Amin. Dar tot El a ținut flăcările încinse departe de copiii Săi. Și ei și-au amintit tot timpul de acea zi din Babilon.

Dar în Babilon a mai fost cineva de care își aduceau aminte și anume de Daniel, care a promis că nu se va murdări cu lucrurile lumii.

Aceasta este o poziție bună de luat. Oamenii ar trebui să strângă puțin mai tare armura pe lângă ei. Aceasta este. Noi nu ne vom murdări cu lucrurile lumii, indiferent ce fac celelalte biserici. În ce ne privește, noi vom strânge armura și vom sta numai pe acest Cuvânt.

Orice va veni, noi nu ne vom murdări! Dacă restul vor s-o facă, n-au decât. Dacă femeile vor să-și taie părul, n-au decât! Noi nu o vom face.

Dacă vor să poarte manichiură, n-au decât! Noi nu o facem. Dacă vor să se vopsească, n-au decât, dar noi n-o facem! Restul pot să plece mai devreme acasă, să prindă emisiunea de la TV. Indiferent ce vor face ei, noi vom sluji Domnului!

Vom adopta poziția lui Iosua: „*Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului!*” (Iosua 24.15).

Și Daniel și-a propus același lucru în inima lui, fiindcă chiar dacă era cetățean acolo, el era un străin. Orice creștin născut din nou este un străin aici, fiindcă este legat de cer. Bogățiile lui sunt în cer.

Cu câțva timp în urmă, am mers cu soția mea la cumpărături în aceste centre cu magazine. O, acolo poți vedea o mulțime de așa-zisi religioși! Acolo am văzut o femeie cu o rochie foarte ciudată. Nici o altă femeie nu avea o rochie ca aceea. Desigur, multe din ele cântă în cor.

Privind-o, soția mi-a spus: „De ce nu putem avea și noi așa ceva?”

„Vezi, ei nu au cetățenia noastră.”

„Dar nu sunt americani?”

„Ba sunt americani,” am răspuns eu.

Peste tot unde am umblat în misiuni peste ocean, am întâlnit duhul fiecărei națiuni. Astfel, dacă mergi în Germania, acolo este un duh german. Este duhul acelei națiuni.

Dacă mergi în Elveția, frații vorbesc aproape aceeași limbă, dar este un alt spirit. Înțelegeți? În Elveția este un alt spirit.

Apoi am mers în Finlanda, iar acolo am întâlnit un alt spirit, diferit. Când am venit în America, aici este spiritul american. Așa este.

Apoi m-a întrebat:

„Noi nu suntem cetățeni americani?”

„Vezi tu, dragă, fiecare națiune trăiește în spiritul țării ei. Acesta este spiritul sau duhul național.”

„Dar noi nu trăim în spiritul american?” m-a întrebat ea.

„O, nu!” am spus eu, „Noi suntem născuți din nou și trăim într-un Duh ceresc, unde este neprihănire și sfințenie.”

Deci noi nu suntem americani, fiindcă America este doar o țară pământească. Astfel, când un german, un elvețian sau orice ar fi el, este născut din nou din ceruri, ia Duhul ceresc. Atunci, natura lui, preocupările lui, totul este după lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Amin. O, cum ar trebui să ne amintim că El a murit pentru ca noi să fim întăriți printre aceste lucruri. Așa este.

O plantă sănătoasă nu trebuie stropită cu nimic, pentru că puricii nu se urcă pe ea. Așa este. Nici un purice nu va mânca o plantă sănătoasă. Dar planta de casă trebuie stropită tot timpul cu tot felul de soluții pentru hibridi.

La fel este biserica de astăzi. Noi trebuie s-o stropim și s-o dădăcim prea mult. Dar fiecare individ ar trebui să fie spălat în sângele lui Isus Hristos și născut din Duhul lui Dumnezeu, fiindcă atunci puricii lumii vor sta departe de el. El nu se va amesteca cu acestea. Este dur, dar nădăjduiesc să vă fie de folos. Este o exprimare dură, dar cred că știți despre ce vorbesc.

Daniel, care și-a pus acest scop în inimă, a putut să-și amintească de plată. Într-o zi și noi ne vom aminti de plată. Și atunci când a ajuns să-și amintească de aceasta, în ceasul încercării, Dumnezeu a trimis un înger în cușca leilor și le-a închis gura ca să nu-l mai necăjească.

Ce aducere aminte să te gândești la aceasta! El a fost aruncat în groapa cu lei pentru că avea un scop în inima lui: să-L slujească pe Dumnezeu. Și el își putea aminti de aceasta. Cum? Cam așa: „Dumnezeu a văzut nevinovăția inimii mele și a trimis îngerul Său să mă scape.” Iată, nevinovăția din inima ta.

Dumnezeu a putut vedea aceasta în inima lui Daniel; a văzut că scopul lui era să facă binele, așa că L-a trimis pe îngerul Său și i-a ținut pe lei să nu-i facă rău. Ce aducere aminte! Și am putea merge așa mai departe.

Haideți să ne mai amintim de cineva, mai bine zis de un grup de oameni, de Israel.

Ei au trebuit să ia poziție și să stea pentru Dumnezeu. Și iată că într-o noapte a venit îngerul morții ca să ia întâiul născut din fiecare casă. Dar copiilor lui Israel I s-a poruncit să își aducă aminte că sângele mielului era pe stâlpul ușii. Acela a fost lucrul care a ținut departe mânia lui Dumnezeu și i-a ținut în viață. Sângele de pe stâlpul ușii și de pe pragul de sus era o aducere aminte, și încă este o aducere aminte.. Ce noapte de aducere aminte! Și acest lucru a fost o amintire de-a lungul epocilor care au urmat, pentru că în noaptea aceea Dumnezeu a făcut deosebirea între cel neprihănit și cel păcătos.

O, eu nu știu dacă va fi noapte sau nu, dar va veni o zi când Dumnezeu va arăta deosebirea dintre cei neprihăniți și cei păcătoși. Pentru noi va fi o aducere aminte să știm că Sângele este pe stâlpul ușii și pe pragul de sus. Oriunde vei privi, vei vedea cu inima. Așa este. Îți vei aminti să te uiți prin sângele Domnului Isus, așa cum s-ar uita El. Ce timp!

Israel a avut încă un lucru de care să își aducă aminte întotdeauna, iar acesta este pasul pe care l-a făcut, marșul în care a pornit, bazându-se pe ceea ce a spus Moise, marele proroc care a fost adevărit că are Cuvântul Domnului. Dumnezeu a adevărit că mesajul adus de Moise era adevărul biblic și că El era cu prorocul Lui; El L-a întâlnit pe Cel ce nu avea Nume, dar se chema „Eu sunt.” L-a întâlnit cu adevărat, iar ei L-au văzut lucrând prin Moise.

Și au mai avut o mare aducere aminte: că atunci când au început marșul, Stâlpul de Foc a mers înaintea lor, călăuzindu-i. Ce lucru memorabil a fost acela! Să nu aibă nevoie de busolă. Amin. De ce nu au avut nevoie de busolă? Pentru că i-a călăuzit Lumina lui Dumnezeu.

Ce aducere aminte a fost și pentru cei trei magi! Nici ei nu au avut nevoie de busolă, fiindcă au fost călăuziți de o stea.

Ce aducere aminte este pentru noi astăzi să-L avem pe Duhul Sfânt să ne călăuzească. Nu un crez, o modă sau ceva făcut de oameni, ci Duhul Sfânt vine și Își confirmă Cuvântul dovedind că

este Adevărul. Ce aducere aminte pentru inima noastră să știm că Dumnezeu este încă viu! Oh!

Să-și amintească de El, de ce a făcut și cum i-a călăuzit în felul Lui până în țara făgăduită!

Și Ilie a avut ce să-și amintească de Dumnezeu, fiindcă a stat la post și a făcut exact ceea ce i-a poruncit Dumnezeu să facă; și a poruncit să nu cadă nici ploaie și nici rouă pe pământ decât la porunca lui. Apoi s-a suit la pâraul Cherit și a stat acolo. Cum și-a adus aminte! Cum a primit hrana în tot acel timp? Dumnezeu l-a servit cu ajutorul corbilor. Dumnezeu cerurilor! Dar corbii de unde au luat mâncarea? Nu știm. Tot ce știa Ilie era să se predea pe deplin Cuvântului lui Dumnezeu care i-a fost făgăduit, iar de restul s-a îngrijit Dumnezeu.

Asta-i tot ce trebuie să facem, fraților! Este tot ce avem nevoie. Să-L luăm pe Cuvânt. Cum va lucra El? Nu știu. Dar vedeți, noi încercăm să injectăm ideile noastre și iată în ce încurcătură am ajuns.

Dacă Ilie ar fi spus: „Izvorul de dincolo de deal este la fel de bun ca acesta și are mai multă apă.”? Oh, nu!

Dacă Avraam s-ar fi gândit că ar trebui să cucerească Sodoma? Nu ar fi procedat corect. El a mers pe calea pe care l-a călăuzit Dumnezeu și s-a ținut de făgăduința dată.

Ilie a putut să-și amintească faptul că a făcut tot ce i s-a poruncit: el a muștrătoare toate femeile din acel timp care au încercat să se poarte după moda primei doamne, soția președintelui. Ilie era un om cât se poate de simplu, dar a făcut exact ce i-a spus Dumnezeu. Apoi a ajuns la o confruntare, iar acolo a spus: „Să vedem de partea cui este Adevărul. Voi chemați-l pe Baal, iar eu îl voi chema pe Dumnezeu.”

Ce putem spune noi, creștinii de astăzi, în fața budismului, a mahomedanismului sau a altor religii? „Să vedem cine este Dumnezeu...” Amin.

Cu câțva timp în urmă am fost la o adunare în India, iar acolo erau o mulțime mare de oameni. Veneau pe platformă câte patru sau cinci. Nu am putut estima câți oameni erau acolo. Eu m-am rugat și pentru lepră. Omul pentru care m-am rugat nu avea mâini și urechi pentru că îi fuseseră mâncare de lepră. El a încercat să mă îmbrățișeze și l-am îmbrățișat și eu și m-am rugat pentru el. Domnul mi-a spus ce a greșit și alte lucruri din viața lui.

Am văzut cum stăteau acolo acei rajahi și spuneau: „Aceasta este telepatie.” Puteam să spun ce gândeau și cum voiau să mă pună deoparte.

În ziua aceea am fost dus într-un templu al Jainilor, unde erau șaptesprezece religii diferite, toate

fiind împotriva creștinismului.

Dar în seara aceea Dumnezeu a schimbat programul și Duhul Sfânt a început să descopere lucruri. După puțin timp a venit un indian care era orb, iar eu am spus: „Omul acesta este orb. Noi toți putem vedea aceasta. El este căsătorit și are doi fii, iar eu pot să vă spun pe litere numele lui, fiindcă nu îl știu pronunța.” Și totul a fost întocmai.

Acolo stăteau acei preoți mahomedani care erau numiți sfinți. Ei îl cunoșteau pe orb, dar se gândeau că eu citesc gândurile prin telepatie.

Apoi am văzut o vedenie în care mi s-a arătat că omul stătea și se uita la mine. O, Doamne!

Atunci am spus: „Astăzi mi s-a spus că religia mahomedană este cea mai mare din lume. Dacă sunt așa de mari cum se crede, aș vrea ca unii din preoții lui Buda sau ai lui Mahomed să vină aici și să-și dea vederea acestui om. Acest om este un închinător la soare. Noi toți care credem, știm că lucrul acesta este greșit, fiindcă s-a închinat creației în locul Făcătorului. Dumnezeu care este Creatorul, dorește ca omul să vină să-L slujească pe El și atunci El este gata să se manifeste.”

Desigur, eu n-aș fi îndrăznit să spun aceasta dacă nu aș fi avut acea vedenie. Atâta știu și eu. Noi nu vrem să presupunem, pentru că a presupune înseamnă să pășești în față fără autoritate. De aceea urmărim când se spune „Așa vorbește Domnul.” Nu o imitație, ci ceva ce știi foarte sigur că a spus Domnul.

Când am văzut vedenia, m-am simțit foarte sigur deoarece am știut că nu va da greș, așa că am spus: „Voi, mahomedanilor, spuneți că omul acesta este greșit; voi, budiștilor, spuneți că este greșit. Și mâinii și șiiții sau ce mai sunt ei, toți spun că este greșit, dar cu siguranță este Unul adevărat undeva.” O, ce lucru glorios! Apoi am spus: „Omul a spus că de acum încolo va sluji Celui care îi va reda vederea.”

El orbise fiindcă considera soarele un zeu și s-a închinat la el. Vedeți, așa credea el că își plătește drumul spre cer, dar ne putem aduce aminte că Hristos a suferit pentru ca noi să vedem, nu ca să nu vedem. Înțelegeți? Și am spus: „Eu, voi urma clanul acela și îl voi sluji pe cel ce va reda vederea acestui om.”

Acela a fost cel mai liniștit grup pe care l-am întâlnit vreodată. Nimeni nu a spus nimic, așa că am continuat: „Ei bine, acolo sunt niște preoți mahomedani. De ce nu veniți aici să-și redați vederea acestui om? De ce nu o faceți? Pentru că nu puteți. Nici eu nu pot, dar Dumnezeule cerurilor L-a înviat pe Fiul Său, Isus Hristos, care mi-a arătat chiar acum o vedenie, și pe baza ei

vă spun că omul își va căpăta vederea. Dacă nu va fi așa, eu sunt un martor mincinos al acestui Hristos. Dar dacă o va face, sunt un martor adevărat al Lui, iar voi trebuie să vă pocăiți, pentru că altfel veți muri în clanurile în care sunteți acum.” O, ce timp!

„Dacă ceea ce v-am spus este fals, să mă urcați în avion și să mă trimiteți înapoi în Statele Unite și să nu mă mai lăsați să revin niciodată aici.”

O, și când Dumnezeu nostru a intrat în scenă! Imediat ce m-am rugat pentru orbul acela, a putut să vadă la fel de bine ca și mine. Bucuros, a alergat la primarul orașului și l-a îmbrățișat. Eram acolo de patru ore, dar curând n-am mai avut pantofi în picioare și nici buzunare la haine, iar poliția abia îi mai putea ține pe oameni pe loc pentru că era o îmbulzeală totală. Trebuia să-și fi văzut și voi.

Ce era aceasta? Același Dumnezeu care a putut trimite jos foc peste jertfa Sa, a putut trimite Duhul Sfânt să confirme Cuvântul Său care este Adevărul.

Ilie era pe deplin convins că era Adevărul, fiindcă a auzit Glasul lui Dumnezeu. În inima lui nu era nici o îndoială.

Dacă în seara aceasta nu ai în inima ta nici o îndoială că Dumnezeu dă încă Duhul Sfânt, la fel ca în ziua de Rusalii, se va întâmpla. Dacă nu ai nici o îndoială că El își ține Cuvântul și vindecă bolnavii, trebuie să se întâmple. Tu trebuie să fii pe deplin convins; trebuie să vezi aceasta cu ochii credinței adevărate, apoi să accepți și să stai acolo.

Astfel, Ilie a avut multe motive să-și amintească de Dumnezeu și de ceea ce a făcut El în zilele acelea.

Isus a întâlnit la Sihar o femeie imorală. Ea era samariteană și făcea parte dintr-un popor marginalizat, dar care credea în Dumnezeu. Samaritenii sunt o rasă încrucișată: jumătate evrei și jumătate neamuri. De acolo era această femeie imorală care trăia în păcat și era dezamăgită de toate tradițiile bătrânilor.

Într-o zi, ea s-a dus ca de obicei la fântâna lui Iacov. Cât de bine își amintea că acolo era Cel care a spus: „Eu sunt apa vieții!” Cât de emoționant a fost pentru ea, când acel Izvor viu i-a descoperit păcatele și i-a spus ce a făcut rău. Aceasta a pus în inima ei un mesaj și slava lui Dumnezeu a pus-o în clocot, așa că a alergat în cetate să spună la toți ce i s-a întâmplat.

Lucrul acela nu a fost prea corect: ca o femeie cu renume rău să umble pe străzi cu acea mărturie, dar vă spun ceva: cum mai putea fi oprită când a fost curățată și a băut din acea Apă proaspătă? Este ca și cum ai încerca să stingi o casă în flăcări pe o vreme cu vânt.

Ea nu mai putea fi oprită pentru că a găsit ceva adevărat. Păcatele i-au fost descoperite, iar astăzi își poate aminti acolo în slavă, cum i-au fost date pe față păcatele și greșelile.

Femeia și-a putut aminti că acolo era un Izvor pentru ea. Când a fost respinsă de toate bisericile și de crezuri, ea a găsit o oază; a găsit un loc în care era Cineva căruia i-a păsat de ea. Ce bucurie!

Acum, noi putem să ne bucurăm cu ea, noi cei care am fost legați de crezuri care ne-au ținut departe de Dumnezeu. Dar am găsit o Fântână plină cu sângele din venele lui Emanuel și ne-am lăsat acolo starea noastră împietrită, ne-am îmbospătat și ne-am amintit de Cel care a plătit prețul pentru ca noi să putem avea Duhul Său, de Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu. Ce aducere aminte!

Mă gândesc că și Agar a putut să aibă ceva la care să se gândească, atunci când nu a fost înțeleasă și dată afară.

Cine trăiește o viață corectă cu Dumnezeu și urmează calea strâmtă și dreaptă a lui Dumnezeu, este neînțeleș. Și eu sunt neînțeleș. Fiecare din voi, fraților și surorilor care încercați să trăiți corect, nu sunteți înțeleși. Vecinii cred că sunteți niște demodați și încearcă să vă marginalizeze. „De ce nu vrei să participi la aceste societăți? De ce nu iei parte la o partidă de cărți sau la alte lucruri?” Ești neînțeleș pentru că nu iei parte la toate aceste lucruri.

Și Agar a fost neînțeleasă. Ea îl avea pe micul Ismael, care era rodul pântecelui ei dintr-un mariaj legal, cu bărbatul ei Avraam. Ea era o roabă și îi fusese dată de stăpâna ei, Sara. În vremea aceea poligamia era legală și ea era credincioasă bărbatului ei, fiindcă îi fusese dat. Ea a purtat copilul lui, în care erau speranțele ei, dar cu toate acestea, nu a fost înțeleasă de stăpâna ei care a alungat-o să moară în pustiu. Ce loc!

Și iată că fiind în pustiu, apa a început să se împutineze și gura micului Ismael era uscată, era tot mai rău și a început să plângă de sete. Doar inima unei mame poate să audă plânsetul micuțului ei în timp ce tremura din tot trupul și se stingea, la fel ca ea. Nu era nicăieri apă, doar pietre, așa cum puteți vedea și în deșertul Phoenix. Neînțeleș! Ce timp!

Acolo era o roabă care a încercat să trăiască corect, așa cum trebuia, și cu toate acestea iat-o stând neputincioasă și strângându-și în brațe copilul aflat pe moarte. Era atât de disperată! L-a așezat sub o tufă și a îngenuncheat puțin mai încolo, la o aruncătură de piatră, ca să se roage. Și iată că a apărut un izvor, „Izvorul Celui viu care mă vede.” Cumva a fost pus acolo și mai există și astăzi ca aducere aminte.

Eu nu am destulă educație ca să pot pronunța numele aceluia izvor, dar voi știți despre ce vorbesc. M-am gândit să nu spun nimic pentru că prin aceasta îmi arăt și mai mult lipsa de educație. Dar vreau să vă spun un lucru. Știu că acolo a fost adus jos încă un Izvor. Aceasta s-a întâmplat în ziua de Rusalii, iar în seara aceasta este la fel de deschis ca atunci, iar apele lui sunt la fel de proaspete pentru oricine vrea să apuce calea dreaptă a Cuvântului lui Dumnezeu și să umble cu El.

Eu vin la acest Izvor, amintindu-mi de Isus care a făcut aceste lucruri posibile pentru ca eu, un străin, fiul unui bețiv, să pot veni la acest Izvor ca să-mi fie iertate păcatele și să beau din Viața veșnică.

Cum trebuie să se fi simțit Agar când a văzut izvorul acela care a salvat viața ei și a copilului ei! Cu siguranță și-a amintit în toate zilele vieții ei de acea oază.

Am putea continua cu multe alte exemple, dar haideți să ne gândim puțin și să nu oitem Izvorul. Nu ratați să vedeți locul de înmprospătare care aduce Viața.

Isus a fost trimis de Pilat la Irod, pentru a fi batjocorit. Ce a ratat! Și când a ajuns la Irod, cât de prostește s-a purtat omul acela! Irod era evreu și auzise de Isus și de slujba Sa, iar acum stătea în fața Lui, în fața a tot ce au prorocit prorocii, începând din Eden. Dar deși a stat în prezența Lui, nu și-a cerut iertare pentru păcatele săvârșite. O, dacă s-ar fi gândit numai o secundă Cine era Cel care stătea în fața lui! Probabil nu a știut niciodată în Prezența cui a stat.

Tu spui: „Ce groaznic!” Ce nesăbuiță din partea lui! Da, acesta a fost cel mai nesăbuit lucru pe care l-a putut face un om. Dar astăzi avem oameni care stau lângă același Izvor și fac același lucru, aceeași greșală groaznică pe care a făcut-o Irod.

Toți prorocii au arătat timp de mii de ani spre venirea Lui, dar pentru că El nu a venit cum spuneau crezurile lor, L-au dat afară. Da, domnilor, așa este. Și încă este scos afară! Ei nu vor să aibă nimic a face cu El, pentru că nu corespunde cu cărțile lor.

O, de-a lungul miilor de ani, toți prorocii au vorbit despre El și iată că El stătea înaintea lor, dar ei nu au rostit nici un cuvânt despre iertare. Irod stătea chiar în fața Celui care împlinea cuvintele tuturor prorocilor evrei, dar nu și-a cerut iertare. O, ce lucru groaznic!

Dar și noi facem același lucru astăzi, doar că facem aceasta după șase mii de ani. Noi facem o greșală mai mare decât Irod, Pilat, Caiafa și preoții aceluia timp, fiindcă avem încă două mii de ani adăugați și totuși facem la fel ca ei.

Presupun că Irod nu s-a gândit niciodată serios la aceasta și mă întreb noi cât de serios o facem?

Cât de serios iei în considerare acest Cuvânt? Ce înseamnă acest Cuvânt pentru tine? Crezi că este Dumnezeu în formă de literă?

Dar voi treceți pe alături pentru un crez și spuneți: „Zilele minunilor au trecut. Dr. Jones a spus așa și așa, deci așa este.”

Și totuși această Biblie se află pe fiecare amvon din biserici, iar predicatorii și lucrătorii citesc din ea, dar trec pe alături și ignoră Cuvântul ei din cauza unui crez, încercând să plaseze lucrurile prezente într-o altă epocă.

Cred că am mai făcut remarca aceasta de vreo două sau trei ori aici, în Phoenix. Astfel, oamenii Îl laudă întotdeauna pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut și se uită la ceea ce va face, dar ignoră ceea ce face în prezent. Așa este. Ei omit să vadă aceasta.

Probabil că Irod Îl lauda pe Dumnezeu pentru că a scos poporul din pustie și așa mai departe. Ei spuneau: „Slavă lui Dumnezeu, căci într-o zi Îl va trimite pe Mesia. Atunci Îl vom vedea.” Și iată că El stătea chiar înaintea lor și nu L-au cunoscut.

„El era în lume și lumea a fost făcută prin El și lumea nu L-a cunoscut. Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1.10-12).

Presupun că nu s-au gândit serios la aceasta în timp ce stăteau în prezența Lui.

Și astăzi sunt mulți care nu-L iau în serios. Ei nu se gândesc serios la lucrul acesta și spun: „Eu merg la biserică și sunt la fel de bun ca tine.”

Desigur, ai putea să fii la fel de bun ca mine și să nu fii bun deloc. Înțelegeți? Tu nu trebuie să-l faci pe nici un om exemplul tău! Tu trebuie să-L faci pe Dumnezeu Exemplul tău, pe Isus Hristos, și vrei să iei Cuvântul Său, pentru că dacă nu o faci...

Amintiți-vă că Biblia spune în Apocalipsa, care este descoperirea completă a lui Isus Hristos, că *„oricine scoate sau adaugă ceva, îi va fi scoasă partea lui din Cartea Vieții.”* (Apocalipsa 22.18-19). Deci aceasta este Apocalipsa.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul Său, Isus Hristos.” (Evrei 1.1-2). Și Hristos S-a descoperit și S-a făcut cunoscut, luând Cuvântul Său și făcându-L să crească.

Ieri am stat de vorbă cu fratele Carl Williams sub un palmier și i-am zis: „Nu-i așa că este frumos acest copac?”

„Da,” a răspuns el.

„Știi ce este? Cenușă vulcanică.”

Asta-i tot. Țărâna pământului cu o viață în ea. Și acea viață a dat naștere acestui palmier.

Aici este un alt soi de copac: un smochin. Ce este? Tot cenușă vulcanică din țărâna pământului, cu o viață de smochin în ea.

Dar noi ce suntem? Același lucru ca și copacul: cenușă vulcanică, dar cu o viață umană în ea. Însă acea viață umană este din pământ și trebuie să se întoarcă în pământ.

Dar aici este o Viață care vine de sus, pentru ca omul să trăiască prin Ea. Aceasta este Viața veșnică. Nu am putea să luăm serios în considerare acest lucru, prieteni?

Aceasta nu este o emoție; nu este un crez, ci este o experiență. Este o naștere. Dar ca să poți mărturisi o Naștere, trebuie să experimentezi o moarte. Trebuie aliniate corect: experiența morții, apoi mărturia unei Nașteri.

Orice sămânță trebuie să treacă prin aceleași faze, dar aceasta este Sămânța lui Dumnezeu, iar când este pusă în inima ta, aduce la suprafață nașterea unui fiu de Dumnezeu.

La fel a fost și cu Isus când a fost pe pământ. El a spus: *„Cine mă poate dovedi că am păcat?”* Păcat înseamnă necredință. *„Dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea.”* *„Cercetați Scripturile, fiindcă socotiți că în ele aveți Viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine, ele vă spun Cine sunt Eu. Și dacă nu împlinesc ceea ce a spus Tatăl în Scriptură, că voi face când voi veni, să nu Mă credeți.”* (Ioan 10.37-38;5.39).

O, dacă noi, creștinii; dacă noi, lucrătorii; dacă noi, penticostalii și toți ceilalți, nu putem lua ceea ce a spus Dumnezeu bisericii Sale, dacă nu putem fi la statura de care a vorbit El, putem fi condamnați pentru păcat, pentru necredință.

Dacă încercăm să spunem că zilele minunilor au trecut și toate lucrurile acelea, putem fi acuzați de necredință, pentru că există un singur păcat, iar acela este necredința: *„Cine nu crede, a și fost judecat.”* (Ioan 3.18). *„Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că El răsplătește pe cei ce-L caută.”* (Evrei 11.6).

Aceasta vrea Dumnezeu! Aceasta vrea Dumnezeu să aibă: niște oameni care pot spune: *„Ce a făgăduit Isus Hristos? Ce a fost făgăduit pentru aceste zile din urmă și nu a fost manifestat prin noi?”* Amin. Atunci putem sta jos și să ne amintim de El când ne adunăm împreună.

Dacă este ceva ce ne-a scăpat, haideți să facem. Dacă ne lipsește ceva, haideți să ne întoarcem înapoi la acel lucru! Să ne amintim ce ne-a cerut și să avem ceea ce a spus El că trebuie să avem, nu ceea ce credem noi că trebuie să avem. Înțelegeți? Noi trebuie să avem acel lucru așa cum a spus El.

Dar noi spunem: „Eu aparțin acolo...” Nu știu dacă v-ați gândit vreodată, dar aceasta nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu. Nimic! Probabil și Irod a spus: „Un moment! Știi cine sunt eu?” Vedeți? El nu a luat-o în serios. Ar trebui să ne gândim serios la aceasta.

Dar ce a făcut el când a fost adus Isus înaintea lui? Singura dată când Dumnezeu L-a adus în fața lui Irod, acesta a vrut spectacol.

Fraților, haideți să ne gândim serios! Mă întreb dacă nu cumva, noi, penticostalii, am primit Duhul Sfânt doar ca divertisment? El este mai mult de atât: este Viața care trebuie trăită. Mă întreb dacă nu cumva aceasta ne împiedică în bisericile noastre? Mă întreb dacă nu cumva acesta este motivul pentru care suntem din nou în pustie, pribegind în loc să fim în Țara făgăduită, posedând toate lucrurile? Mă întreb dacă nu cumva există ceva la care nu ne-am gândit serios? Vedeți? Trebuie să vă gândiți serios.

Dacă Pilat ar fi făcut aceasta, L-ar fi eliberat, și la fel ar fi făcut Irod. Dar niciunul nu s-a gândit serios când au avut prima ocazie. Și ce au vrut? Să vadă niște trucuri.

La fel este și astăzi. Ei vor să facă creștinismul un truc, un fel de șmecherie pe care o aveți în mâneacă. Dar ascultați-mă, penticostalilor: fiți sinceri în aceste lucruri! Când vorbiți în limbi și dați o tălmăcire, fiți siguri că aceea este tălmăcirea! Înțelegeți? Nu umblați cu trucuri! De ce să acceptați un truc când Dumnezeu vă dă adevăratul lucru? Înțelegeți? De ce să acceptați un înlocuitor când cerurile sunt pline de Adevăr? Vedeți? Trebuie să fim sinceri. Nu trebuie să ignorăm aceasta și să trecem mai departe! Nu trebuie să facem aceasta! Nu trebuie să cerem trucuri!

Trebuie să cerem o slujbă. Amin. Spuneți: „Doamne, dacă trebuie să fiu un preș la ușă, fă-mă cel mai bun preș pe care l-ai avut vreodată, Ajută-mă să fiu tot ce vrei Tu să fiu.” Să nu ziceți: „Dacă nu pot să fiu un Billy Graham sau un Oral Roberts, nu vreau să fiu altceva.” Dacă ești al lui Dumnezeu, nu contează dacă ești un Oral Roberts sau un preș la ușă. Dumnezeu are nevoie de un preș și vrea un preș bun. Aceasta-i tot. Înțelegeți? Dar noi mergem mai departe presupunând că va fi așa sau așa. Să nu faceți aceasta!

Cereți doar o slujbă, oricare ar fi aceea. Înțelegeți? Lăsați-L pe Dumnezeu să aleagă, oricare ar fi aceea. Înțelegeți? Și când te pune într-o slujbă, să nu uiți că Isus este Cel care te-a îndrumat

acolo. Tu ai fost născut pentru acest scop, deci fii un slujitor bun pentru El, orice te-ar chema să faci. Da.

Isus a spus: „De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!”, și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6.46). Ar trebui să studiem Scripturile ca să vedem care este planul și programul lui Dumnezeu. El a spus: „Voi Mă numiți: „Domnul!”, dar de ce Mă numiți Domnul, dacă nu faceți lucrurile pe care vi le-am poruncit?” Vedeți?

Domnul este Proprietarul. El deține proprietatea. Oamenii de astăzi Îl acceptă bucuroși pe Isus ca Mântuitor. Ei nu vor să ajungă în iad și Îl acceptă ca Mântuitor, dar ajung ei la Domnul? O, nu! Vedeți?

Tu trebuie să fii proprietatea Lui. Dacă El vrea să fii un preș, te va face un preș, iar tu te vei bucura să fii un preș, la fel de mult ca și cum ai fi o stea. Înțelegeți?

Dar noi nu Îl vrem ca Stăpân. Îl vrem ca Mântuitor, dar nu și ca Stăpân. „Doamne,” spun ei, „nu știu despre aceasta. Eu nu mă văd făcând acele lucruri. M-am săturat! Nu voi face aceasta!”

Odată, cineva a fost chemat să predice la o trezire. În prima zi a predicat despre pocăință și tot despre pocăință a predicat și a doua zi și a treia zi și a patra zi. Întreaga săptămână a predicat numai despre pocăință, așa că unul dintre pastorii acelei biserici s-a dus la el și i-a zis: „Frate, noi apreciem predica ta despre pocăință, dar nu ai și alta?”

„Ba am,” a răspuns el, „dar mai întâi să se pocăiască și apoi voi predica despre altceva.” Da, domnilor.

Biserica să înceapă mai întâi cu Abecedarul, apoi voi trece la Algebră: cum să primească daruri, cum să procească și altele. Dar mai întâi să facă primul pas. Înainte ca să poți fugi, trebuie să înveți să pășești. Deci, ce vă veți face dacă v-ați săturat să faceți pași? În ordine.

Noi vrem să ne amintim de Domnul nostru, dar ca să-ți aduci aminte de El, trebuie să-L slujești. Aceste daruri nu sunt ca să vă distrați cu ele! Mulți vorbesc despre daruri, dar după felul cum se poartă, nu știu nimic despre ele. Înțelegeți?

Darurile lui Dumnezeu nu sunt jucării. Ele sunt ceva măreț și totodată ceva istovitor. Ele sunt istovitoare. În prezența lui Dumnezeu nu sunt strigăte. Prezența Lui înseamnă binecuvântările lui Dumnezeu pe care le revarsă peste voi. Înțelegeți? Prezența lui Dumnezeu este o ungere.

Aș vrea să aveți înregistrarea „Domnilor, cât este ceasul?” și să nu uitați aceasta.

Când Iacov s-a culcat cu capul pe acea piatră, Domnul i s-a arătat într-o vedenie și a văzut o scară pe care urcau și coborau îngerii, iar când s-a trezit, a spus: „*Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!*” (Geneza 28.17). Gândiți-vă că era un loc înfricoșător.

Isaia a prorocit mulți ani sub împăratul Ozia, care a fost lovit cu lepră și înlăturat din cauză că a încercat să ia locul preotului. Probabil că Isaia avea vreo patruzeci sau cincizeci de ani și fusese proroc de copil, fiindcă prorocii sunt născuți proroci. „*Darurile și chemarea sunt fără pocăință.*” (Romani 11.29).

Și iată că într-o zi, acest proroc al Domnului era acolo jos și se ruga, mărturisindu-și păcatele la altar. Deodată a venit prezența lui Dumnezeu și L-a văzut stând în cer. El a văzut serafimii care cu două aripi își acopereau fețele lor sfinte, cu două aripi își acoperea picioarele și cu două aripi zburau și ziceau: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic.*” Amin. (Isaia 6.3).

Și Isaia și-a adus aminte că scurta lui călătorie nu a însemnat foarte mult. Și de ce a plâns? Pentru că a știut că nu s-a purtat corect cu darul lui și era departe. El a spus: „*Doamne, sunt un om cu buzele necurate și locuiesc printre oameni cu buze necurate.*” Este un lucru grozav. Și El a spus: „*Vai de mine!*” (v. 5).

Aici nu este vorba de emoții, de binecuvântări sau strigăte. Acestea sunt bune, eu nu le condamn, dar nu despre aceasta este vorba.

Puterea și prezența lui Dumnezeu aduce o teamă sfântă, care aproape te paralizează și de care îți vei aminti întotdeauna.

Isaia și-a amintit cât a trăit acea experiență. Îmi pot imagina că atunci când fereștrăul îi tăia trupul, el își amintea îngerii aceia care strigau: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu!*” Sigur că da.

În ultimul său ceas, Iacov a putut să-și amintească îngerii care urcau și coborau pe acea scară. Ce înfricoșător a fost pentru el!

Nu este ceea ce cred oamenii că este. Este altceva. Ceea ce trebuie să facem noi este să venim în prezența Lui, să ne aducem aminte că El nu ne-a adus aici pentru veselie, ci pentru slujbă, ca să lucrăm pentru El.

Iacov avea ceva de care să-și amintească.

Dar Iuda Iscarioteanul? Și el a avut ce să-și amintească. Iuda are ceva de care să-și amintească în seara aceasta. Cu siguranță. Își va aminti întotdeauna. De ce? Că L-a vândut pe Domnul Isus pentru un câștig personal.

Mă întreb dacă nu sunt și în seara aceasta unii care își vând dreptul de întâi născut pentru un câștig personal, când ar trebui să fie în clocot pentru Hristos? Când ar trebui să faci ceva pentru El, să lucrezi pentru El, în loc să te duci undeva unde poți trăi cum vrei și totuși să te numești creștin. Aceasta caută lumea astăzi. Am spus lumea, nu credinciosul.

Credinciosul caută orice drum drept pe care să umble, să fie în ordine. Dar cel care nu crede, dorește un loc unde poate să-și mențină poziția și să trăiască cum vrea, apoi să pretindă că este creștin.

Așa președinte și-a dorit poporul acesta și aceasta a obținut. Da, domnilor. Aceasta au.

Dar creștinul vrea să fie rase de pe el toate lucrurile lumii; el vrea să pună deoparte orice păcat care îl înfășoară atât de lesne, ca să poată alerga alergarea care stă în fața lui, așteptându-L pe Cel ce este Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică Isus Hristos. Da.

Să lăsăm deoparte orice povară în timp ce ne amintim de El. Femeile să-și lase părul să crească, iar bărbații să înceteze să mai fie Ricky, să vină la biserică și să facă ce este bine.

Păstorii și diaconii care sunt căsătoriți de câteva ori compromit lucrarea fiindcă sunt plătiți bine și vă spun că este în ordine, în timp ce Biblia spune altceva.

Lăsați deoparte orice păcat și amintiți-vă de Isus care a devenit extrem de nepopular.

Tânărul Rabin a fost unul din cei mai mari oameni din lume atunci când a vindecat bolnavii, a făcut numai bine, a vindecat oameni, a redat vederea orbilor iar Dumnezeu Se manifesta prin El și le cunoștea gândurile inimii. Atunci era marele Rabin.

Dar într-o zi S-a așezat jos și a început să le vorbească adevărul Evangheliei. Atunci nu a mai fost popular. O, nu! Și știți ce s-a întâmplat? Tot grupul L-a părăsit. Cei șaptezeci au spus: „Este prea de tot! Cine poate înțelege vorbirea aceasta?” Și s-au dus. (Ioan 6.67).

Atunci El s-a întors spre cei doisprezece ucenici ai Săi și i-a întrebat: „Voi nu vreți să vă duceți?”

„Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții.” Haideți să ne aducem aminte de El în felul acesta.

Să nu uitați că El este Exemplul nostru. El a făcut totul, a condamnat fariseii, a condamnat

lumea, a umblat prin lume fără nici o pată pe El și era Mielul lui Dumnezeu despre care S-a spus: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea.*” El a trăit o astfel de viață.

Apoi a luat tot păcatul lumii, păcatul meu și al tău, asupra Sa. Chiar și transpirația Lui S-a transformat în picături de sânge, dar nu pentru că ar fi fost El vinovat, ci din pricina vinovăției mele și a tale.

Și dacă El a făcut aceasta pentru mine și pentru tine, cum mai putem sta sub aceste învățături și nonsensuri ale lumii moderne? Ar trebui să ne amintim de Domnul nostru, să ne amintim că El a plătit prețul salvării noastre. Nu vă rușinați, ci fiți gata să dați socoteală oricui de nădejdea voastră, Aceasta ar trebui să facem, fraților.

Ne apropiem de ultimul ceas. Soarele este la apus. Civilizația a venit din răsărit, iar acum a ajuns la apus și nu poate merge mai departe. Bariera este aici și tot păcatul lumii se îngrămădește și se rostogolește în valuri de la Hollywood, și a ajuns în biserică. În ce timp trăim! Ar trebui să ne amintim aceasta, fraților!

Să ne amintim de Domnul nostru! Ce ar face El dacă ar sta astăzi aici? S-ar împotrivi întregii lumi și prin toate ispitele, ar sta pe Cuvânt. El este Exemplul nostru.

Astfel, când Satan a venit la El și I-a spus: „Fă din aceste pietre, pâini,” El i-a răspuns: „Este scris...” Vedeți El era una cu Cuvântul Tatălui, iar noi trebuie să ne amintim aceasta și să facem la fel, pentru că este Exemplul nostru. Da, domnilor.

Dar și preoții din acel timp vor avea de ce să-și amintească. Ei își amintesc astăzi din lumea celor pierduți. Tu spui: „Preoții aceia erau sfinți.” O clipă! Ei se credeau sfinți, dar aveau o sfințenie falsă și o smerenie falsă, din cauză că nu aparțineau cu adevărat lui Dumnezeu.

De altfel, Isus le-a spus în față: „*Voi aveți de tată pe diavolul și faceți lucrările lui.*” (Ioan 8.44). El le-a spus cine erau de fapt, deoarece, deși au văzut manifestarea adevărată a lui Mesia, L-au respins în mod deliberat și au spus că acele lucruri erau făcute de un duh rău și că El este Beelzebul.”

Dar Isus a spus că lucrul acesta este o hulă: „*Oricui va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.*” (Luca 12.10).

Dacă ar fi să fie, eu aș spune la fel ca Natanael: „*Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel.*” (Ioan 1.49), pentru că vreau să stau ca unul dintre aceștia. Așa vreau să stau.

Femeilor, voi să stați ca femeia de la fântână. Ea are ce să-și amintească, deoarece a găsit o

Fântână.

Dar de ce preoții au vorbit așa? Din cauza invidiei. Ei erau plini de râvnă pentru crezul lor; erau plini de râvnă pentru tradiția lor. Bătrânii lor au stabilit niște tradiții care erau contrare Cuvântului, dar ei erau plini de râvnă pentru ele.

Fraților, fie ca noi să nu trebuiască să dăm socoteală pentru că am fost plini de râvnă pentru vreo tradiție. Să ne amintim cum a fost Isus! Stați pe ceea ce a spus El și nu uitați că ei s-au purtat așa din pură invidie. Da, domnilor.

Și bogatul are de ce să-și amintească. Lui i-a fost prezentată șansa de a-L primi pe Isus Hristos, dar a iubit mai mult laudele oamenilor decât laudele lui Dumnezeu. Să nu uitați că Biblia spune clar că el și-a amintit de aceasta atunci când a murit și era în iad, iar mesajul a venit înapoi la el și i-a spus: „Adu-ți aminte că ai avut șansa ta în timpul vieții tale!”

Phoenix, acum aveți șansa voastră! Întreaga lume o are. Nu lăsați să treacă pe lângă voi, așa cum au făcut Irod și ceilalți.

Acei preoți știau Cine era El, fiindcă Nicodim a recunoscut aceasta când a fost la El. Nicodim era unul din conducătorii fariseilor și el a spus: „*Rabi, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, fiindcă nici un om nu poate face aceste lucruri decât dacă este Dumnezeu cu el.*” (Ioan 3.2). Vedeți, ei au știut și trebuie să-și amintească aceasta; au știut dar nu au vrut să recunoască.

Voi lăsați crezul vostru să vă țină departe de botezul cu Duhul Sfânt, deoarece vi se spune că nu mai este așa ceva.

Cu câteva săptămâni în urmă am fost la spital să mă rog pentru o femeie din Indiana, iar acolo era o femeie care voia să se pună în ordine cu Dumnezeu. Odată ea venea la biserica mea, dar a alunecat de pe cale și s-a dus în lume, și șapte diavoli au intrat în ea, așa că era mai rău ca oricând. Femeia era pe moarte la spital.

Ea mi-a spus: „Nu vreau să mor așa, frate Branham.”

„Sigur că nu trebuie să mori așa, soră, dacă mai ai în inimă dorința de a-L sluji pe Domnul. El nu te-a părăsit niciodată, doar tu L-ai părăsit. Deci, dacă vrei, poți face aceasta.”

„Vreau, frate Branham,” a spus ea.

„Bine, atunci ne vom ruga.”

Lângă patul ei mai era o femeie lângă care stătea fiul ei. Ea fusese operată cu o zi înainte și mi-a aruncat o privire...

„Te supără dacă vom rosti un cuvânt de rugăciune?”

„Trage perdeaua aceea,” a replicat ea.

„Ești credincioasă?”

„Trage perdeaua!”

„Am pus doar o întrebare,” am spus eu.

„Dacă vrei să știi, suntem metodiști,” a răspuns ea.

„Atunci se explică poziția ta.”

Ce era aceasta? Ea nu voia să vadă pe sărmana femeie căzută care dorea să se întoarcă la Dumnezeu. Vedeți, femeia aceea nu și-a amintit de Isus, ci și-a amintit numai de crezul ei.

O, ce groaznic va fi în ziua judecății! Să nu uitați aceasta.

Cu câteva săptămâni în urmă am fost să fac niște examene medicale ca să pot pleca peste ocean. Am luat liftul împreună cu câțiva oameni și cred că am mers la etajul opt, în clădirea Heyburn din Louisville. Când am ajuns la ultimul etaj, unul din bărbații aceia din lift, care cred că era puțin băut, a spus:

„Băieți, cred că mai sus de atât nu vom merge, așa că ar fi bine să ieșim.” Eu nu am spus nimic și am așteptat să cobor din lift. El nu știa că sunt predicator.

Când am coborât, i-am zis: „Un moment! Referitor la remarcă pe care ai făcut-o, vreau să-ți spun că dacă te încrezi în meritele tale, numai atât de sus vei putea ajunge, dar dacă ne încredem în Isus, ne vom aminti de El.” Amin.

Dacă ne încredem în El, putem urca tot mai sus și mai sus, așa cum a spus fratele Outlaw aseară, și să trecem de Jupiter, de Venus, de Neptun, de Marte, de Calea Lactee, dincolo de orice sistem solar, în cerul cerurilor. Mă bucur pentru aceasta.

Amintiți-vă că El S-a dus sus, deasupra tuturor acelor lucruri. Da. Dacă ne încredem în meritele noastre, vom pierde cu siguranță, dar dacă ne încredem în meritele Lui, suntem salvați.

O, ne putem încrede în Isus care, în harul Lui, ne-a promis că noi nu vom mai fi legați de

pământ. Vedeți? Noi nu suntem legați de pământ, ci suntem legați de cer. Noi am murit cu El și suntem înviați împreună cu El și stăm în locurile cerești în Hristos Isus. Voi întrebați: „Când, frate Branham?” Chiar acum. Da. Noi nu vom fi înviați cu El, ci suntem deja înviați; am trecut de la moarte la Viață și trăim de-a pururi stând în locurile cerești în Hristos Isus care a înviat deja din morți. Da. Ce lucru glorios este să stai în locurile cerești în Hristos Isus, Fiul lui Dumnezeu! Da, domnilor. Acum, în timp ce stăm aici, ne putem aduce aminte de El și de toate făgăduințele pe care ni le-a dat.

M-am uitat la ceasul acela din spate și m-am gândit: „M-am încadrat bine. Aproape că am terminat și este ora șapte.” Mai am vreo trei pagini de notițe, dar le-am pus aici dedesubt. Apoi m-am uitat la ceasul meu și am văzut că nu este ora șapte. Atunci m-am gândit: „Oare unde am fost? Am fost pierdut în tot acest timp? Știu doar că m-am simțit nespus de bine.” Am continuat să mă uit la ceas și atunci m-am gândit că ceva nu este în ordine.

Ei bine, prieteni, aceasta se va întâmpla într-una din aceste zile. Timpul se va opri, iar noi vom pleca în călătorie spre cer, în veșnicie, unde nu mai este timp. Nu va fi minunat?

Dar în timp ce stăm aici, noi suntem deja în locurile cerești, unde timpul nu înseamnă nimic pentru noi. Ce ne mai putem aminti? Fiecare făgăduință pe care ne-a făcut-o.

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” Este adevărat? (Ioan 15.7).

Aici amintesc Ioan 5.24, unde spune: *„cine ascultă cuvintele Mele și crede...”* Nu cine se face că crede, ci *„cine crede în Cel ce M-a trimis, are...”* (timpul prezent) *„Viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* Noi trăim chiar acum în Hristos Isus și stăm în locurile cerești pe care ni le-a făgăduit. Noi ne aducem aminte.

Ne putem aminti cum El S-a făcut cunoscut ca Mesia printre oameni. Credincioșii au văzut aceasta și noi ne aducem aminte ca în Ioan 14.12, El a spus: *„cine crede în Mine, va face și El lucrările pe care le fac Eu.”* Noi putem să ne aducem aminte că El a promis aceasta.

Ne putem aminti că El a promis că în zilele din urmă, Duhul Sfânt Se va manifesta în trup omenesc, exact așa cum a făcut-o înainte de arderea Sodomei. Noi ne aducem aminte că Isus a făcut această făgăduință. Așa a spus El și eu cred tot atât de mult, ca și cum El ar fi aici și mi-ar spune aceasta. Dar El este chiar aici, de aceea cred acest Cuvânt. Asta-i tot.

„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”

Îmi amintesc că aseară am citit din Scriptură că Isus a spus: *„Am multe să vă spun, dar acum nu*

pot. Dar când va veni Duhul Sfânt, El vă va aduce aminte aceste lucruri și vă va arăta lucrurile care vor veni.” (Ioan 14.26).

Îmi amintesc că Duhul Sfânt a vorbit și a spus: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evrei 4.12).

Îmi amintesc că Isus a trecut odată printr-o mulțime de oameni și o femeie s-a atins de haina Lui. El a știut unde era ea și cine era, dar S-a întors și a zis: „Cine s-a atins de Mine?”

Petru s-a gândit că nu este în toate mințile și L-a certat zicând: „Păi, toată lumea se atinge de tine!”

Dar Isus a continuat: „O putere a ieșit din Mine.” Apoi a privit în jur până a dat de femeie și i-a zis: „Tu ai o scurgere de sânge. Credința ta te-a mântuit.”

Îmi amintesc de învățăturile Bibliei care spun că El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea slăbiciunilor noastre. Așa este.

Îmi amintesc că Biblia spune în Evrei 13.8 că „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” O, cum ne amintim de El! Da, domnilor.

„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea”, Biserica, credinciosul, „pentru că Eu voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii.” O, aceasta nu este ceva ce se întâmplă astăzi și mâine nu se mai știe nimic, ci este ceva veșnic! „Nu vă voi lăsa și nu vă voi părăsi.” O, Doamne! Aceasta ar trebui să ne facă să strigăm.

Aș vrea să vă gândiți serios la aceasta. Amintiți-vă serios de Isus, nu doar întâmplător, fiindcă El a promis toate aceste lucruri, iar dacă aceste lucruri nu sunt adevărate, atunci nici Biblia nu este adevărată. Și atunci de ce mai stăm aici? Pentru ce mai trăim? Pentru ce vă mai zbateți? Pentru ce mai asudați? Vedeți? Ori este adevărat fiecare punct din Ea, ori nu este adevărat nimic. Să nu uitați că nu tu, eu sau păstorul am făcut aceasta făgăduință, ci Isus. Îmi amintesc că El a făcut-o.

Îmi amintesc că El a spus: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Până unde? „În toată lumea.” Da, două treimi din oameni nu știu încă nimic despre Hristos. „În toată lumea, la orice făptură. Și aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred.” Îmi amintesc că El a spus aceasta. Și dacă îmi amintesc aceasta, cum aș putea să cred că acele zile au trecut? Îmi amintesc că El a spus: „...în toată lumea, la orice făptură. Și aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred.”

Cum aş putea să mă alătur unui grup de oameni care neagă Cuvântul când Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său să-L împlinească. Cum să mă însoţesc cu necredincioşii?

O, Dumnezeule, fă să-mi amintesc de Isus! Fă să-mi amintesc poziţia pe care a luat-o El; să-mi amintesc că El este Mântuitorul meu; să-mi amintesc că eu sunt mort, că nu mai exist. Să-mi amintesc că sunt mort de treizeci şi trei de ani şi că Hristos este Cel care trăieşte în mine.

Dacă privesc în jur şi văd că El face lucruri neînţelese şi nefireşti, ştiu că încă nu am murit; ştiu că încă trăieşte William Branham. Cât timp nesocoteşti poruncile Lui, trăieşti tu, dar când ascuţi de poruncile Lui, *„dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele.”* (Ioan 14.15),

Cât este de minunat când te gândeşti la ce a făgăduit! *„Peste puţină vreme lumea nu Mă va mai vedea.”* Oh! *„Oriunde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, voi fi şi Eu în mijlocul lor.”* (Matei 18.20). Îmi amintesc aceasta. Vă amintiţi şi voi, fraţilor? (Fraţii spun: „Amin”).

„Şi lucrările pe care le fac Eu, le veţi face şi voi.” Ce fel de lucrări a făcut El?

„O, frate Branham, aceasta a fost pentru alt timp, nu este vorba de aceasta!”

Eu îmi amintesc ce a spus Isus, nu ce spui tu. Toate acestea vor trece, dar eu îmi amintesc ce a spus El: *„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine,”* să se lepede de gândirea lui şi de pornirile lui. Tu poţi să te lepezi de părinţii tăi, de soţia şi copiii tăi, dar acolo este ceva atât de real de care nu te poţi lepăda. Te ţine. Şi El este aici.

Acum haideţi să ne amintim fiecare făgăduinţă pe care a dat-o şi să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, cu puţin timp în urmă au fost multe cereri şi o mulţime de mâini ridicate în toată sala. Tată, Tu eşti Dumnezeu cel viu, şi Te rog să-i binecuvântezi pe oamenii aceştia. Fie ca Duhul Tău cel Sfânt să locuiască peste ei şi să le dai Viaţa veşnică şi tot ce au nevoie.

Fă să ne amintim că Tu ai dat o făgăduinţă şi că Tu eşti răspunzător pentru această făgăduinţă. Să ne amintim de ea, indiferent ce spune cineva şi să Te aşteptăm pe Tine s-o împlineşti. Tu eşti Cel care ai spus: *„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.”*

Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată.” (Ioan 11.25-26). Îmi amintesc că Tu ai spus aceasta.

Tu ai spus că dacă credem avem Viaţa veşnică, şi ai mai spus că cei ce cred în Tine, vor face lucrările pe care le-ai făcut Tu.

Tată, noi ştim că Tu eşti Dumnezeu, Te credem şi ne încredem în Tine, în Numele lui Isus Hristos.

Rămâneți cu capetele plecate. Câți din cei prezenți în sală știu că nu își amintesc de Domnul așa cum ar trebui? La sfârșitul acestui mesaj micuț, vreți să ridicați mâna și să spuneți: „

Dumnezeule, arată-mi-te și mie ca să pot să-mi amintesc de Tine, să am poruncile Tale înaintea ochilor mei și să spun ca David: „*Doamne, dă-mi mai mult din Tine, ca să nu Te uit.*”

Ridică mâna și spune: „Roagă-te, frate...” Văd că este peste tot în sală. Spuneți: „Doamne Isuse, fii îndurător cu mine.”

Mai este cineva care încă nu L-a mărturisit ca Domn personal? Acum poți sta înaintea Lui. Mai înainte v-am spus că El a zis: „*Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.*” El a promis aceasta, deci trebuie să fie aici.

Cei care încă nu L-ați acceptat ca Domn, vreți să repetați ce a făcut Irod? Vreți să-L pasați la altcineva așa cum a făcut Pilat? Voi ziceți: „Mama a fost creștină și tata a avut destulă credință pentru noi toți.”

Vreți să faceți aceasta? Voi, cei de acolo, ce ziceți? Vreți să ridicați mâna și să spuneți: Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine. Eu sunt păcătos, dar îmi ridic mâna pentru că vreau să fiu cu Tine.” Nici o mână? Vreți să spuneți că nu este nici un păcătos în sală?

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine.

Cred că ați înțeles când am spus că Isus a promis că va fi aici. El vă cunoaște inimile și știe ce gândiți. Mulțumesc pentru sinceritate, dar să știți că sunt mai mulți cei care ar trebui să ridice mâna.

Deci vreți să ridicați mâna? Spuneți: „Frate Branham, eu am jucat rolul unui fățarnic fiindcă m-am mulțumit doar cu mersul la biserică, dar nu-L cunosc cu adevărat pe Hristos și iubesc încă lumea. Îmi place Mesajul, dar când vine vorba să petrec ceva timp în părtășie cu El și să mă rog, nu o fac. Nici măcar nu am dorința s-o fac și știu că dacă nu am acest simțământ, ceva nu este în ordine cu mine. De aceea îmi ridic mâna spre Dumnezeu și zic: „Ai milă de mine.” Ridicați mâna. Fiți sinceri. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Așa este. Domnul să vă binecuvânteze. Amin.

Acum aștept să văd dacă Duhul Sfânt va descoperi ceva. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine. Eu doresc să vă cerceteze inima, pentru că de aceea este aici. În ordine. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Aceasta este foarte bine. Vă rog să vă gândiți cât se poate de serios.

„O, dar eu mă grăbesc să ajung acasă, frate Branham!” Ascultați! Într-o zi va trebui să te grăbești să pleci din viața aceasta, de aceea, gândește-te că acum este timpul, acum este ceasul.

„Dar păstorul nostru este un om strălucit și îmi place să aud ce ne spune.”

Nu contează cine aduce mesajul, nu contează mesagerul, ci Mesajul care este adus. Nu contează ce fel de om va intra pe ușa aceea ca să-ți aducă mesajul că ești moștenitorul unui milion de dolari. Tu vei accepta banii oricum. Acceptă iertarea!

În timp ce stăm cu capetele plecate și cu ochii închiși, eu vă voi întreba, iar voi să fiți sinceri.

Câte din voi, femeile care purtați părul scurt, simțiți cu adevărat că ar trebui să aveți părul lung? Ridicați mâna. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Aceasta este bine. Înseamnă că aveți o șansă. Dar când sunteți atât de împietrite încât nu simțiți nici o mustrare, înseamnă că ceva nu este în ordine cu voi, deoarece Cuvântul spune că ar trebui să simțiți.

Câte din voi, femeilor care purtați pantaloni scurți sau fumați și voi bărbaților la fel, simțiți că faceți ceva rău? Spuneți: „Frate Branham, eu nu vreau să fac aceasta. Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, dar acel lucru are putere asupra mea, deși știu că este un lucru rău. Eu voi ridica mâna și Îl rog pe Domnul să le ia de la mine.” Ridicați mâna. Fiți cinstiți. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Așa este. Da, așa este.

Aceasta este sinceritate. Dacă sunteți cinstiți, Dumnezeu ne va da imediat o adunare de vindecare. Noi credem aceasta. Să aveți credință în Dumnezeu.

Tată ceresc, Tu ai văzut aceste mâini ridicate. Tu cunoști starea lor și știi ce este în inimile lor. Te rog să-i ierți pe fiecare dintre ei. Doamne, Te rugăm aceasta în Numele preaiubitului Tău Fiu, Domnul nostru Isus Hristos și spre slava lui Dumnezeu. Tată, ți-i încredințăm Ție, ca să desăvârșești lucrarea începută în ei, prin Numele lui Isus Hristos. Amin.

Câți dintre voi vă simțiți altfel, în timp ce vă ridicați capetele? Ridicați mâna și spuneți: „Mă simt diferit.” Câți dintre voi știu că El a promis că El este Domnul care vindecă toate bolile noastre? Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin”).

Câți din voi știu că El a spus că „*Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.*”? Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin”). Atunci credeți că dacă Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, este posibil să-L vedem pe Dumnezeu? („Amin”).

Cum Îl vom vedea? În manifestarea Duhului Său. A Ființei Lui vii. Credeți aceasta? („Amin”).

Îi rog pe frații mei să nu se roage pentru aceasta, ci să se roage doar pentru mine. De data aceasta, lăsați audiența.

Vreau audiența sub un singur control. Vreau să iau aceste duhuri sub controlul meu în Numele lui Isus Hristos și spre slava Lui, pentru ca Duhul Lui să poată lucra și să dovedească faptul că este încă viu.

În Ioan 14.12 scrie: „*cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” Credeți aceasta? (Adunarea spune „Amin”).

Atunci toți cei care sunteți bolnavi sau aveți nevoie de ceva, să vă rugați. Amintiți-vă să atingeți poala hainei Lui, fiindcă El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre.

Spune Biblia aceasta, fraților? (Frații spun: „Da”). Și dacă este Marele Preot, cum se va purta? La fel ca atunci, pentru că este Marele Preot. Și cum o va face? Cum o va face acum, când trupul Lui este jertfa de pe Tronul lui Dumnezeu? El a trimis înapoi Duhul Sfânt. „*Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.*” (Ioan 16.15).

Motivul pentru care pun baza pe aceasta este că știu că Mesajul pe care Îl aduc oamenilor este Adevărul. Chiar dacă taie pe ici pe colo, nu o fac ca să fiu rău sau deosebit, ci fiindcă sunt sincer.

Și dacă El va face lucrările lui Hristos, vă va arăta lucrurile care vor veni și va face chiar lucrările pe care le-a făcut El, acesta este Duhul Sfânt. Trebuie să fie.

Rugați-vă și atingeți haina Lui. Mă predau Lui să vedem ce vă va spune. Rugați-vă.

Este cineva care nu a mai fost în adunările mele? Ridicați mâna. Da, sunt destui.

Să nu uitați că Isus nu a pretins niciodată că vindecă oamenii, ci a spus: „*Nu Eu fac aceste lucruri, ci Tatăl Meu.*”

Când a trecut pe la scăldătoarea Betesda, acolo erau o mulțime de oameni: orbi, șchiopi, uscați, dar El S-a dus la un om care probabil era bolnav de prostată sau de tuberculoză. El era bolnav de treizeci și opt de ani, iar Isus i-a spus: „*la-ți patul și du-te acasă!*”, deși acolo erau oameni în stare mai rea decât a lui.

Dar Isus a știut în ce stare era. Când a fost întrebat, El a răspuns: „*Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.*” (Ioan 5.19).

Aceeași poziție o are și astăzi. Nici un proroc, nimeni nu a putut să facă altceva decât voia suverană a lui Dumnezeu.

Rugați-vă și veți vedea că El este Marele Preot care poate fi atins. Aceasta Îl așează chiar aici, în fața noastră, iar voi veți vedea aceasta. Este adevărat? Spuneți: „Amin!” (Adunarea spune: „Amin”). Aceasta Îl aduce cu siguranță aici. Doar să credeți.

Aici este o doamnă care privește în sus și se roagă tare. Poartă o haină verde și se roagă pentru durerea de cap care o supără. Este adevărat, doamnă? Ridică mâna dacă este așa. Dacă sunt un străin pentru tine, mișcă mâna așa. Această stare te-a părăsit.

Lumina s-a mutat peste doamna de lângă tine. Și ea se roagă. Vreau să te întreb ceva. Este adevărat că ai spus: „Ai milă de mine, Doamne!”? În ordine. Și-a amintit. Tu suferi cu sinusurile. Dacă este adevărat, ridică mâna și mișc-o. În ordine. Vedeți?

Credeți? (Adunarea spune: „Amin”). „*Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea.*” Întrebați-le pe femeile acestea dacă le cunosc.

Aici este un tânăr care se roagă pentru tatăl lui. Eu nu îl cunosc, nu știu nimic despre el. Dar tu te rogi pentru tatăl tău. El nu este aici, ci undeva peste o apă mare și suferă cu stomacul. Trăiește în Puerto Rico. Aceasta este „Așa vorbește Domnul”. Așa este. Să crezi!

Aici este o doamnă cu pălărie roșie, care pare interesată. Doamna Aldridge. Da. Ea suferă cu inima. Crezi că Dumnezeu te va vindeca? În ordine.

Doamna de alături se numește Cook și are probleme cu picioarele. Așa este, doamnă Cook. Dacă sunt străin pentru tine, ridică mâna. În ordine. Să ai credință în Dumnezeu.

Pune mâna pe doamna de lângă tine. Se numește Russell și suferă cu plămâni. Ridică mâna, doamnă Russell, dacă sunt străin pentru tine. Să crezi din toată inima.

Dar următoarea? Tot ce-ți trebuie este să crezi.

Doamna de lângă ea suferă tot cu stomacul. Numele ei este doamna Dillman. Dacă crezi din toată inima, poți fi sănătoasă.

Doamna Harmon, care stă lângă tine, tocmai a ieșit din spital, pentru că a avut o operație de rect. Crezi, doamnă Harmon? Dacă crezi din toată inima, poți merge acasă sănătoasă.

Câți cred acum? (Adunarea spune: „Amin”).

„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea.” Ce încerc să spun prin aceasta? Amintiți-vă că Isus a promis că *„voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii.”* și: *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”* Amintiți-vă că Isus a promis aceasta și El Se ține de cuvânt, ducând totul la împlinire.

Isus a mai promis că *„Cine crede în Mine are Viața veșnică.”*

Pe cei care ați ridicat mâna, după serviciul de vindecare vă rog să veniți aici pentru rugăciune. El a promis Viața veșnică la fel cum a promis și vindecarea.

Știați că a promis și aceasta? *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred: își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* Credeți aceasta? Atunci puneți-vă mâinile unul peste celălalt și rugați-vă pentru cel peste care vă puneți mâinile. Amin.

În timp ce sunteți cu capetele plecate, rugați-vă așa cum o faceți în biserică. Rugați-vă: *„Doamne Dumnezeule, vindecă această persoană, pentru că și ea se roagă pentru mine.”* Cereți-i lui Dumnezeu s-o vindece. Credeți din toată inima și spuneți: *„Doamne, eu cred că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”* Cuvântul Lui nu poate cădea.

Amintiți-vă că El a spus: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea.”* Ei nu Îl vor vedea la cursele de cai; nu Îl vor vedea la spectacol; nu Îl vor vedea în aceste biserici formale, ci Îl puteți vedea aici. El este aici. Amintiți-vă că El a spus că este aici ca să răspundă la rugăciunile voastre și ca să împlinească dorința inimii voastre.

Puneți-vă mâinile peste cel de lângă voi și rugați-vă.

Doamne Isuse, eu vin fiindcă îmi amintesc că ai spus: *„În Numele Meu vor scoate draci.”* Eu scot afară orice duh de necredință din această audiență, ca să plece de la acești oameni, spre slava lui Dumnezeu. Amin.

- Amin -